

Sygn. akt V CSK 59/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej J.

przeciwko S. S.A. w J., A. K. i M. K.

o rozwiązanie umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 sierpnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanych A. K. i M. K.
kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała, iż w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 240 k.c. i odpowiedzi na pytanie, czy właściciel gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste może skutecznie żądać rozwiązania stosunku użytkowania wieczystego również w przypadku, gdy cel umowy w postaci wzniesienia określonego budynku nie został osiągnięty z przyczyn niezależnych od użytkownika wieczystego.

Zagadnienie prawne jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy wskazywane przez skarżącego zagadnienie prawne rzeczywiście nim jest i czy jest na tyle istotne, aby skarga kasacyjna została rozpoznana przez ten Sąd.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że do rozwiązania użytkowania wieczystego na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz.U. z 2010 r., Nr 102, poz. 651 ze zm.) niezbędne jest w każdym przypadku spełnianie, określonego w art. 240 k.c., kryterium "oczywistej" sprzeczności sposobu korzystania z nieruchomości z jej przeznaczeniem (por. wyrok dnia

18 czerwca 2010 r., V CSK 414/09, niepubl., wyrok z dnia 28 marca 2012 r., V CSK 163/11, niepubl.). Nie jest zatem wystarczające korzystanie przez wieczystego użytkownika w sposób sprzeczny z przeznaczeniem gruntu określonym w umowie; konieczne jest spełnienie kryterium „oczywistej sprzeczności” sposobu korzystania z nieruchomości, przy czym oznacza to nie tylko proste naruszenie warunków umowy, ale naruszenie ewidentne, rażące i niczym nie usprawiedliwione oraz połączone ze szczególnym nasileniem złej woli użytkownika ukierunkowanej na złamanie warunków umowy (por. wyroki z dnia 30 maja 2003 r., III CKN 1409/00, niepubl., z dnia 8 grudnia 2010 r., V CSK 168/10, niepubl., z dnia 26 stycznia 2011 r., I CSK 132/10, niepubl.).

W świetle powyższego stanowiska, przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie została w sposób właściwy wykazana.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw